

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Marian Keyes, *The Woman who Stole my Life*

Copyright © Marian Keyes, 2014
All rights reserved

© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/chihhang

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KEYES, MARIAN

Femeia care mi-a furat viața / Marian Keyes; trad. din lb.
eng. de Ines Hristea. – Iași: Polirom, 2015

ISBN: 978-973-46-5514-4

I. Hristea, Ines (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Marian
KEYES

Femeia care
mi-a furat viața

Traducere din limba engleză
de Ines Hristea

POLIROM
2015

Până la ora opt, îmi isprăvisem toate distracțiile. M-am gândit că aş putea adormi și, la trezire, avea să fie a doua zi, deci ziua de Crăciun se va fi sfârșit. Am închis ochii și mi-am impus să alunec în inconștientă. Apoi însă am auzit pași – veneau de departe, dinspre intrarea în secție.

În liniștea de la Terapie Intensivă, pașii aceia erau foarte sonori.

Și i-am recunoscut. Dar ce căuta el aici, în noaptea de Crăciun?

Pașii s-au apropiat și iată-l: Mannix Taylor.

— Crăciun fericit!

Automat, doctorul a scos pixul și carnetelul.

Am început să clipesc:

— Ce faci aici?

După primele două litere, Taylor mi-a răspuns:

— M-am gândit că s-ar putea să te simți singură.

Nu știam ce să-i spun.

— Ai avut o zi frumoasă? l-am întrebat.

— Minunată! Familia ta a venit?

— Ceva mai devreme. Ai primit cadouri frumoase?

— Nu. Tu?

— Un câine de ceramică și un diapazon.

— Un diapazon? De la soțul tău?

— De la Jeffrey.

— Poate că asta nu e chiar așa de rău. La urma urmei, e adolescent... Atunci câinele era de la soțul tău?

— Betsy.

— Soțul tău ce ți-a dat?

Nu voiam să-i răspund. Îmi era rușine.

Și ceea ce se întâmpla era mult prea ciudat. De ce venise Mannix Taylor la mine?

— Azi am fost să-l văd pe Roland, m-a anunțat el.

— Ce face?

Căpătasem un interes oarecum posesiv față de Roland.

— E foarte bine. E optimist. O să iasă peste două săptămâni. Mi-a zis să-ți transmit dragostea și recunoștința lui eternă.

Ei, asta era frumos.

Ceva a fâlfâit la marginea câmpului meu vizual – lângă biroul gol al asistentelor stătea o femeie. Era ceva atât de neașteptat, încât m-am întrebat dacă nu cumva aveam halucinații. Femeia ne privea, iar instinctul mi-a spus că stătea acolo de ceva vreme.

Tipa avea părul lung și negru, niște sprâncene fabuloase, era îmbrăcată cu o bluză neagră mulată și – Dumnezeule! – o pereche de pantaloni pe picior din vinil.

Stătea neclintită și arăta extrem de amenințătoare și de nelalocul ei. Mi se părea că fusese teleportată direct dintr-un film de groază.

În secunda următoare, am văzut-o îndreptându-se către mine și mi s-a făcut frică. Mannix s-a uitat peste umăr și, când a dat cu ochii de ea, s-a crispat.

Individa a traversat secția într-o manieră pe care nu o pot descrie altfel decât agresivă și sexy. Mă pironise cu privirea, studiindu-mă în vreme ce stăteam neajutorată în pat. Apoi și-a mutat privirea la Mannix.

— Pe bune? a zis ea. *Pe bune?*

Aș fi vrut să schiaun: „Nu mă vezi în cea mai bună formă! Dacă aș avea și eu părul coafat ca al tău și dacă aș fi machiată și dacă n-aș suferi de o boală potențial mortală, atunci poate că m-ai lua în serios. Poate că n-aș câștiga niciodată Miss World, dar... Nu, las-o baltă. Poate că n-aș câștiga niciodată Miss World“.

Apoi tipa a plecat furioasă, dar mândră – da, era un mers furios, furios în toată regula și tensionat –, cu picioarele ei lungi.

A urmat o tăcere stranie.

În cele din urmă, Mannix a zis:

— Aia a fost soția mea.

Pe bune?

Dar soția ta trebuia să fie relaxată și calmă, cu aspect scandinav, nu o brunetă cu ochi negri, cu

sprâncene magnifice și – Doamne, Dumnezeule! – cu pantaloni de vinil!

— Ar trebui să plec, mi-a zis el.
Și a plecat.

Joi, 4 iunie, ora 07.03

Sunt trezită de soneria de la intrare, care sună și tot sună.

Trag cu ochiul pe ascuns, de la o fereastră de la etaj, de teamă să nu fie vreun ziarist. Dar e Karen, deja machiată și încălțată cu o pereche de pantofi din piele roșie, cu tocuri foarte înalte, care arată ciudat de sinistru.

Cobor la parter, deschid ușa și sora mea îmi trânteste în brațe un ziar.

— Ai face bine să vezi asta.

E vorba de *The Daily Mail*. Pe prima pagină tronează chipul lui Ryan.

— Unde e Jeffrey?

Karen se uită de jur-împrejur, aproape cu frică.

— În pat! se aude înfundat vocea băiatului.

Ne ducem în bucătărie unde, cu gura uscată și o durere surdă de cap, citesc hămesită. Articolul îl descrie pe Ryan ca fiind „sexy” și „talentat” și spune că locuința lui este „o casă de lux”, în valoare de două milioane de lire, ceea ce e departe de adevăr.

— Te pomenește și pe tine, îmi comunică sora mea. Zice că ești o scriitoare de cărți de autoperfecționare.

— O scriitoare „ratată” de cărți de autoperfecționare?

— Nu. Fiindcă nu ești. Nu realmente. Nu încă.

— Zice și de ce sunt în Irlanda?

Oare cât de mult din circumstanțele mele personale au ajuns informații publice?

— Nu, tot articolul e destul de neutru. Dar nu l-am citit decât pe ăsta, iar Ryan a apărut în toate ziarele. Mă rog, în toate ziarele irlandeze. Da' nu era să-mi irosesc banii pe ele. Poți să le citești online. Trebuie să recunosc că arată bine, comentează Karen, studiind fotografia lui Ryan din diverse unghiuri. Presupun că întotdeauna a fost arătos, cu părul ăla negru, cu ochii ăia tot negri... Numai că idioteția lui îngrozitoare i-a anulat toate calitățile. Și-acum spune-mi: ce-o să faci în legătură cu el?

— Ce pot să fac? Enda zice că nu pot să-l declar nebun și să-l internez. Doctorul Quinn nu mi-a fost de nici un ajutor – apropo: a întrebat de tine. Mi-a spus că ai făcut o treabă extraordinară cu comedoanele nevastă-sii. Iar să discut cu Ryan n-are nici un sens. Sub nici o formă n-o să se răzgândească, iar eu n-am nici un fel de autoritate legală, fiindcă suntem în proces de divorț.

— Dar unde-o să locuiască Ryan când o să se ducă totul pe apa sâmbetei?

— Nu știu.

— Nu poate să locuiască aici.

— Poate că n-o să se ducă totul pe apa sâmbetei. Poate că are dreptate și universul *chiar* o să aibă grijă de el.

Karen mă tratează cu o fluturare sceptică și dojenitoare de gene.

— Universul îi ajută pe cei care se ajută singuri. Ryan Sweeney o să sfârșească dormind pe canapeaua ta. Asta, firește, dacă nu sfârșește dormind direct în patul tău.

— Ce vrei să spui cu asta?

Sora mea începe să-și zornăie cheile de la mașină, semnalul internațional al plecării iminente.

— Am fugit. Am copii de spălat și de îmbrăcat.

Apoi își pune poșeta pe umăr și-o pornește pe hol în clic-clac-ul înfricoșătorilor pantofi roșii. Eu mă țin după ea, prin valul de parfum care o urmează.

— Karen, ce-ai vrut să spui?

— Am vrut să spun că ești slabă.

— Nu-i adevărat. Sunt încăpățanată. Și mândră.

— Da, dar numai dacă persoana respectivă te-a rănit profund. Altfel, te faci mămăligă când auzi povestea vreunui ghinionist al vieții. Tu ești primul om la care o să vină Ryan când o să se trezească pe drumuri. Deci ar trebui să te întărești.

Și cu asta, sora mea iese pe ușă.

Intru pe internet și citesc articolele despre Ryan. Sunt absolut îngrozită de ce e posibil să se fi scris despre mine – am încercat să-mi păstrez cât mai ascunsă jenanta întoarcere în Irlanda. Nu am vrut ca oamenii să afle cât de prost mi-a mers, ca să am vreme să repar situația. Dar Ryan și proiectul lui stupid au început să mă târască, fără voia mea, înapoi în lumina reflectoarelor, acolo unde există toate șansele ca neconvingătorul meu adevăr să fie expus fără milă.

Toate articolele mă pomenesc și pe mine. „A fost căsătorit cu scriitoarea de cărți de autoperfecționare Stella Sweeney, cu care are doi copii.” „Fosta lui soție este scriitoarea Stella Sweeney, care a cunoscut succesul internațional cu cartea *În ritm de o clipire*.”

Dar deocamdată nu se spune nimic prea revelator. E posibil ca toată tevatura asta să se stingă și să dispară.

Cu multă prudență, îmi pornesc telefonul – am 26 de apeluri pierdute. Instantaneu, începe să sune. Îl țin departe de mine și, cu un singur ochi, mă uit la ecran – e mama.

— Ce-i? o întreb. Iar e ziua de cumpărături?

Aș putea să jur c-am fost împreună la cumpărături, foarte recent.

— Tatăl tău vrea să-ți vorbească.

Până este preluat telefonul, aud fășăituri și pocnituri, apoi intervine vocea tatei:

— E la televizor.

— Cine?

— Idiotul ăla, Ryan Sweeney. Zice că-și dă toate lucrurile de pomană. E pe Ireland AM.

Înșfac telecomanda și, spre groaza mea, Ryan e într-adevăr pe Ireland AM. Stă în fața casei și vorbește plin de entuziasm:

— ...din cauza aspectelor legale, posesiunile mele de mai mari dimensiuni vor fi dăruite înainte de Ziua Zero, explică el. Casa, pe care o vedeți în spatele meu, am dat-o unei asociații de caritate care se ocupă de persoanele fără adăpost. Documentația necesară este întocmită de avocați chiar în clipa asta.

— Foarte admirabil, zice jurnalista.

Dar o văd cum încearcă să-și ascundă rânjetul. Crede că Ryan e nebun.

— Și acum, înapoi în studio.

— Nu te supăra, păpușico, îmi spune tata. E un cretin. Întotdeauna a fost un cretin și întotdeauna o să fie un cretin. Nu vrei să vii încoace și să te plimbi de câteva ori în sus și-n jos cu liftul de scări?

Ora 08.56

Apare Jeffrey.

— Eu ies, îmi spune. Mă duc să dansez.

— Să dansezi? Serious?

Cât... de... normal! Cât de bizar de normal!

Apoi realizez că, de fapt, nu e deloc normal. De fapt, e o oră extrem de ciudată ca să te duci să dansezi. Sub tirul întrebărilor mele îngrijorate, Jeffrey îmi mărturisește că nu are de gând să se ducă într-un club, unde să bea până cade sub masă. Nu. Se duce la ceva care se numește „workshop de dans”. Acolo o să-și „exerseze” emoțiile. Mă uit la el. Simt o dorință aproape incontrollabilă să râd. Sunt obligată să-mi sug limba ca să mă abțin. Sunt nevoită să-mi folosesc toată voința ca să mă stăpânesc.

Ora 10.10

Sună soneria. Mă lipesc de peretele dormitorului și arunc o privire furișată, ca un cowboy într-o luptă cu pistoale. Nu a venit vreun ziarist, ci Ryan. Iar eu sunt fericită să-l primesc în casă, fiindcă pot pune pariu că tot tam-tamul ăsta mediatic l-a șocat și l-a făcut să-i vină mintea la cap.

— Intră, intră!

— Trebuie să vorbesc cu tine, mă anunță el. Am primit un telefon de la *Saturday Night In*.

Saturday Night In reprezintă o instituție irlandeză: un show de divertisment care a fost prezentat, începând din Epoca de Piatră, de dinozaurul de televiziune Maurice McNice. Dar cu două luni în urmă, Maurice McNice a depus armele și a trecut în marea cameră verde din cer, iar bătălia iscată între prezentatorii irlandezi care au vrut să-i ia locul a fost amară și extrem de dură. Finalmente, microfonul puterii a fost câștigat de cel care-mi populează mie visele: Ned Mount.

— Și...? îl întreb eu cu prudență.

— Ne vor pe amândoi în emisiune. Tu și cu mine împreună.

— Pentru ce? De ce?